

РИШЕЛ МИЙД

*Тъгата
на сукубата*

ПОРЕДИЦАТА ЗА ДЖОРДЖИНА КИНКЕЙД

книга първа

Превод
Албена Черелова-Желева

Издателство ИБИС
София

Статистиката сочи, че повечето смъртни продават душите си поради пет причини: секс, пари, власт, отмъщение и любов. В този ред.

Предполагам, че излизайки да помогна *за нумеро уно*, вече би трябвало да съм се уверила в това, но цялата ситуация просто ме караше да се чувствам някак... долнопробно. А да се чувствам *аз* така, това вече означаваше много.

Вероятно вече не мога да изпитвам съчувствие, разсъждавах аз. Всичко продължи прекалено дълго. Когато бях девица, хората все още вярваха, че момичетата могат да забременеят от лебеди.*

Наблизо Хю търпеливо чакаше да излезе от вглъбеността си. Той напъха ръце в джобовете на добре изгладените си панталони цвят каки и облегна масивното си тяло на своя лексус.

– Не виждам какво толкова има. Правиш го през цялото време.

Не беше съвсем вярно, но и двамата знаехме какво има предвид. Игнорирах го и демонстративно започнах да се оглеждам, но това не подобри настроението ми. Предградията винаги ме отвращаваха. Еднакви къщи. Съвършени морави. Прекалено голям брой спортни джипове. Някъде в тъмнината едно куче не преставаше да лае.

---

* Според един от старогръцките митове бог Зевс се явил на красивата Леда под формата на лебед и я прелъстил, след което тя родила от него две деца. – Бел. прев.

– Не правя *точно* това – казах накрая. – Дори и аз си имам определени стандарти.

Хю изсумтя, изразявайки отношението си към моите стандарти.

– Ако така ще се почувстваш по-добре, не го приемай като проклятие. Приеми го за жест на милосърдие.

– Жест на милосърдие?

– Разбира се.

Той извади джобния си компютър и внезапно доби делови вид, въпреки необичайната обстановка. Не би трябвало да се изненадвам. Хю беше професионален имп, майстор в съблазняването на смъртните да продават душите си. Беше такъв експерт по договорите и вратичките в закона, че можеше да накара който и да е адвокат да позелене от завист.

Беше също и мой приятел. Някой, който придаваше нов смисъл на поговорката: *С каквито приятели се събереш...*

– Чуй фактите – продължи той. – Мартин Милър. Мъж, разбира се. Бял. Не особено ревностен лютеран. Работи в мола, в магазина за компютърни игри. Живее в сутерена в дома на родителите си.

– Исусе!

– Казах ти.

– Милосърдно или не, изглежда прекалено... крайно. На колко години е?

– Трийсет и четири.

– Пфу!

– Именно. Ако си на тази възраст и не си бил с жена, си склонен на отчаяни постъпки – той погледна часовника си. – Е, ще го направиш ли, или не?

Без съмнение забавях Хю за среща със знойна красавица на половината на годините му. Разбира се, имам предвид възрастта, на която изглежда. В действителност Хю приближава стоте.

Оставих дамската си чанта на земята и го погледнах предупредително:

– Длъжник си ми.

– Дадено – съгласи се той.

Слава Богу, този ангажимент не бе от обичайните ми задачи. Импът обикновено възлагаше на други подобни неща, но

тази вечер имаше някакъв проблем с графика му. Не можех да си представя кого ли при нормални обстоятелства караше да върши това.

Отправих се към къщата, но той ме спря:

– Джорджина?

– Да?

– Има... още нещо.

Обърнах се. Не ми хареса тонът му.

– Да?

– Той, хм-м... има специална молба.

Вдигнах вежда и зачаках.

– Разбираш ли, той наистина е очарован от злото. Знаеш ли, щом... така да се каже, ще продава душата си на дявола, тогава би трябвало да загуби девствеността си с някоя... не знам точно, жена-демон... или нещо подобно.

Изпотих се. Дори кучето беше спряло да лае.

– Шегуваш се.

Той не отговори.

– Това не е за мен. Не и аз. Няма начин.

– Хайде, Джорджина. Не е кой знае какво. Ала-бала и малко пушек. Моля те! Ще го направиш ли за мен? – гласът му, изпълнен с ласкателство и увещание, стана неустойчив. Както споменах, беше добър в работата си. – Наистина съм ужасно затруднен... Ако можеш да ми помогнеш... би означавало толкова много...

Простенах, неспособна да устоя на трогателния му поглед.

– Ако някой разбере...

– Заклучвам си устата. – Той действително прояви дързостта да направи знак за мълчание.

С примирение се наведох да откопча каишките на обувките си.

– Какво правиш?

– Това са любимите ми „Bruno Magli“. Не искам да се абсорбират, когато се преобразя.

– Да, но... можеш просто... да ги промениш отново.

– Няма да бъдат същите.

– Ще бъдат. Можеш да направиш с тях каквото поискаш. Държиш се глупаво.

– Виж – ядосах се аз, – какво всъщност искаш? Да стоим тук и да спорим за моите обувки, или да отида да направя твоя девственник мъж?

Хю си затвори устата и ми посочи с жест къщата.

Тръгнах тихичко през тревата, а стръкчетата гъделичкаха босите ми крака. Вратата откъм задния двор, водеща към сутерена, беше отворена точно както Хю бе обещал. Вмъкнах се в тихата къща, като се надявах, че нямат куче, и изтощено се питах как бях успяла да падна толкова ниско в съществуването си. Щом привикнах с тъмнината, очите ми различаха очертанията на уютна стая, принадлежаща на семейство от средната класа: диван, телевизор, лавици с книги. Вляво стълби водеха нагоре, а коридорът завиваше надясно. Тръгнах по него и докато вървах, се преобразявах. Чувството беше толкова познато и до такава степен ми бе станало като втора природа, че дори не ми трябваше да се огледам, за да зная какво става. Дребничкият ми силует се издължи, стройното ми тяло си остана все така стройно, но доби атлетични и мускулести очертания. Кожата ми изсветля до мъртвешко бяло, без да остане и помен от истинския ѝ тен. Косата, стигаща до средата на гърба ми, си остана все така дълга, но потъмня до смолисточерно, а красивите ми къдрици се изправиха. Гърдите ми, впечатляващи по всички стандарти, станаха още по-големи и съперничаещи си с тези на героините от комиксите, с които без съмнение това момче беше израснало.

Що се отнася до облеклото ми... Е, чудесните спортни панталони и блузата, тип „бананова република“, се бяха изпарили. На краката ми се появиха високи до бедрата кожени ботуши, съчетани с подходяща блуза с гол гръб и пола, с която никога не бих успяла да се наведа. Криле с шипове, рогца и камшик допълваха картината.

– О, Боже! – промълвих, зървайки случайно крайния резултат в малко декоративно огледало. Надявах се, че никоя от местните демонки никога няма да разбере за това. Те наистина бяха от доста висока класа.

Извърнах се от присмивашото ми се огледало и се насочих към крайната си цел в дъното на коридора – затворена врата, на която беше закрепен жълт знак „РЕМОНТНИ

ДЕЙНОСТИ“. Стори ми се, че долових приглушените звуци на видеоигра, които спряха веднага щом почуках.

Секунда по-късно вратата се отвори и се оказах лице в лице с младеж, висок метър и седемдесет, чиято дълга до раменете мазна руса коса бързо оредяваше. Изпод тениската му с Хомър Симпсън надничаше голямо, космато шкембе. В ръката си държеше пакетче с чипс. Щом ме видя, изпусна пакетчето на пода.

– Мартин Милър?

– Д-да, – заекна той.

Размахвах камшика:

– Готов ли си да си поиграем?

Напуснах дома на Милър точно шест минути по-късно. Явно трийсет и четирите години не допринасяха особено за издръжливостта.

– Олеле, колко си бърза! – отбеляза Хю, виждайки ме да прекосявам предния двор. Отново се беше облегал на колата си и пушеше цигара.

– Стига глупости. Ще дадеш ли една и на мен?

Той се захили и ми подаде своята цигара, хвърляйки ми бърз, преценяващ поглед.

– Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че крилата ти ме възбуждат?

Взех цигарата и докато вдишвах присвих очи насреща му. Бързо се огледах, за да се уверя, че наоколо няма никого, и отново се преобразих в обичайния си вид.

– Много си ми задължен – припомних му, докато обувах обувките си.

– Зная. Разбира се, би могло да се поспори дали ти не си задължена на мен. Добри страшно свеж вид. Много по-хубав, отколкото някога си имала.

Не можех да отрека, но това не ме накара да се почувствам по-добре. Бедният Мартин. Мухльо или не, да обрече душата си на вечно проклетие беше ужасна цена за шестте минути.

– Искаш ли да пийнем по нещо? – предложи Хю.

– Не, много е късно. Прибирам се, искам да почета.

– А, разбира се. Кога е големият ден?

– Утре! – обявих аз.

Импът се изсмя на нотките на обожание, прокраднали се в гласа ми:

– Знаеш, че прозата му е безлична. Не е нито Ницше, нито Торо.

– Хей, не е необходимо да си сюрреалист или трансценденталист, за да си добър писател. Знам за какво говоря, след като съм виждала някои такива през годините.

При войнствения ми вид Хю изсумтя и ми се поклони подигравателно.

– Далеч съм от мисълта да споря с дама на твоите години.

Бързо го целунах по бузата и извървах двете пресечки до мястото, където бях паркирала. Отключвах вратата на колата, когато усетих чувство на заливаща ме топлина, което показваше, че наоколо има друг безсмъртен. *Вампир*, помислих само за хилядна от секундата, преди той да се появи. Проклятие, бяха адски бързи!

– Джорджина, хубавицата ми, сладката ми сукуба, очарователната ми богиня! – пропя той, драматично сложил ръка на сърцето си.

Страхотно. Само това ми липсваше. Дуетин беше най-противният безсмъртен, когото някога бях срещала. Носеше русата си коса късо подстригана и както обикновено, демонстрираше ужасен вкус и към модата, и към дезодоранта си.

– Изчезвай, Дуетин. Нямам какво да ти кажа.

– Хайде, де – изгука той и като протегна ръка, притисна вратата, която се опитвах да отворя. – Този път дори и ти не можеш да се направиш на срамежлива. Цялата сияеш. Добър улов, а?

Намръщих се заради намеката за жизнената енергия на Мартин. Знаех, че витае около мен. Решително се опитах да отворя вратата изпод захвата на Дуетин, но без успех.

– Изглежда, че няколко дни той няма да е във форма – добави вампирът, взирайки се внимателно в мен. – Освен това си мисля, че независимо кой е, той се е наслаждавал на ездата – както върху теб, така и по пътя към ада, – отправи ми ехидна усмивка, едва разкриваща остриите му зъби. – Той трябва да е нещо много специално, за да сияеш така. Какво стана? Мислех, че чукаш само изметта на планетата.

– Смяна на политиката. Не искам да ти давам напразни надежди.

Той поклати глава с възхищение:

– О, Джорджина, ти никога не ме разочароваш – какви духовити коментари. Въпреки че винаги съм си намирал именно блудници, които знаят добре да използват устата си, независимо дали по време на работа или след това.

– Тръгвам! – озъбих се, дърпайки силно вратата.

– Защо е това бързане? Имам право да зная какво правите тук с онзи дух. Ийст Сайд е моя територия.

– Не сме длъжни да спазваме твоите правила и ти го знаеш.

– Все пак доброто възпитание изисква, когато си в квартала, какъвто е случаят в момента, поне да поздравяш. Освен това защо никога не правим нещо заедно? Дължиш ми специално внимание. Прекарваш достатъчно време с онези загубеняци.

Загубеняците, за които говореше, бяха мои приятели и единствените свестни вампири, които някога съм срещала. Повечето вампири, като Дуетин, бяха арогантни, лишени от обноски и обсебени от мания за владееене на територии. Не бяха по-различни от многото смъртни мъже, които бях срещала.

– Ако не ме пуснеш, ще получиш съвсем ново определение за „добро възпитание“.

Е, зная, че беше глупаво – евтин блъф от екшън-филм, но бе най-доброто, за което се сетих в момента. Придадох на гласа си заплашителни нотки, но това си беше чисто перчене, и той го знаеше. Сукубите бяха надарени с чар и умения за преобразяване, вампирите – със суперсила и бързина. Това означаваше, че единият от нас има успех на партита, а другият може да счупи нечия китка само с едно ръкостискане.

– Смееш да ме заплашваш? – Той плъзна игриво ръка по бузата ми, от което косъмчетата на врата ми настръхнаха. Стегнах се. – Възхитително. Направо възбуждащо. Наистина искам да те видя в настъпление. Може би ако се държиш като добро момиче... Ох! Малка кучка!

Ръцете му бяха заети и на секундата се възползвах от тази възможност. Светкавично преобразяване и на дясната ми ръка се появиха остри, дълги животински нокти, с които раздрах бузата му. Бързите му рефлексии не ме оставиха да продължа, но докато успее да сграбчи китката ми и да я притисне към колата, потече кръв.

– Какъв е проблемът? Не е достатъчно настъпателно за вкуса ти? – изрекох, въпреки болката. Още евтини филмови реплики.

– Милата Джорджина. Голяма сладурана. Ще видим колко си сладка, когато аз...

В тъмнината проблеснаха фарове, откъм близката пресечка зави кола и се насочи към нас. За част от секундата видях нерешителност, изписана на лицето на Дуейн. Нашата среща на четири очи несъмнено щеше да бъде забелязана от шофьора. Дуейн лесно можеше да убие някой намесил се смъртен – по дяволите, точно това правеше, за да живее. Но да се замеси в убийство заради сексуалния си тормоз над мен, нямаше да се хареса на висшестоящите. Дори и задник като Дуейн трябваше да премисли два пъти, преди да му се наложи да дава писмени обяснения.

– Не сме свършили! – просъска той, отпусайки китката ми.

– Мисля, че сме. – Сега спасението беше близо и можех да се правя на смела. – Следващия път, когато се приближиш до мен, ще ти е за последно.

– Разтреперих се от ужас – престорено се усмихна той.

Очите му проблеснаха в тъмнината и той изчезна в мрака, точно когато колата мина край нас. Благодарих на Бог за любовната афера или излизането за сладолед, или каквото там беше измъкнало този шофьор навън през нощта.

Без да губя време влязох в колата и я подкарах, нетърпелива да се върна в града. Опитвах се да не обръщам внимание на треперенето на ръцете си върху волана, но истината беше, че Дуейн ме изплаши. Много пъти му бях казвала да се разкара в присъствието на безсмъртните ми приятели, но да го срещна сама в тъмна улица беше нещо съвсем различно, особено след като заплахите ми бяха напразни.

Ненавиждам насилието във всичките му форми. Предполагам, че това идва от живота ми в исторически периоди, пълни с жестокост и бруталност, каквито никой в съвременния свят дори не може да си представи. Хората обичат да казват, че живеем във време на насилие, но те си нямат и понятие. Разбира се, имаше векове, когато човек изпитваше задоволство защото изнасилвачите биваха бързо и безцеремонно кастри-

рани за престъпленията си, без безкрайните съдебни драми и по-ранно освобождаване „за добро поведение“. За нещастие тези, които трябваше да дават възмездие рядко знаеха къде да сложат чертата, затова дори и бюрокрацията в съвременната правосъдна система е за предпочитане.

Премисляйки отново случилото се, си припомних предположението ми, че случайният шофьор е излязъл набързо за сладолед, и реших, че малък десерт и на мен би ми се отразил добре. Когато се почувствах на сигурно място обратно в Сياتъл, влязох в един денонощен магазин и открих, че някакъв гений в маркетинга бе създал сладолед с вкус на тирамису. Тирамису и сладолед. Изобретателността на смъртните никога не преставаше да ме учудва.

Засилих се да платя и минах покрай цветята. Бяха леко повехнали, но видях как един млад мъж влезе и нервно започна да ги оглежда. Накрая избра няколко хризантеми в есенни тонове и ги взе. Очите ми го проследиха с копнеж, почти завиждах на момичето, което щеше да ги получи.

Както отбеляза Дуейн, обикновено се хранех със загубеници – мъже, заради които не ми се налагаше да се чувствам виновна, че съм ги наранила или извадила от строя за няколко дни. Такива мъже не подаряваха цветя и обикновено избягваха всякакви романтични жестове. А тези, които подаряваха цветя – е, аз пък избягвах тях. За тяхно собствено добро. Това не бе обичайно за една сукуба, но бях прекалено изтощена, за да ме е грижа какво бе прието и какво – не. Тъй като се чувствах тъжна и самотна, си избрах букет червени карамфили, после платих за него и за сладоледа.

Когато влязох вкъщи, телефонът звънеше. Оставих покупките си и погледнах дисплея. *Скрит номер.*

– О, господарю и наставнико – вдигнах аз, – какъв прекрасен завършек на една прекрасна вечер!

– Спести си остроумията, Джорджи. Защо си се боричкала с Дуейн?

– Джером, какво...

– Току-що ми се обади. Каза, че си го нападнала без причина.

– Нападнала? Аз... него? – В гърдите ми се надигна възмущение. – Той пръв започна! Приближи се до мен и ...

– Удари ли го?

– Аз...

– Да или не?

Въздъгнах. Джером беше архидемон в йерархията на злото за агломерация Сиагъл. Беше и мой наставник. Работата му бе да ръководи всички нас, да следи дали изпълняваме задълженията си, и да ни държи в готовност. Като всеки мързелив демон обаче той предпочиташе да му създаваме колкото е възможно по-малко работа. Раздразнението му почти можеше да се „напипа“ по телефонната линия.

– Направих нещо подобно. Всъщност беше по-скоро замахване.

– Ясно. Замахване. Заплаши ли го?

– Добре де, да, може и така да се нарече, ако поспорим за значенията на думите. Стига, Джером! Той е вампир. Не мога да му сторя нищо и ти го знаеш.

Архидемонът се поколеба, явно обмисляйки последиците за мен от едно оставане насаме с Дуейн. Изглежда бях загубила хипотетичната битка, защото след малко чух въздишката на Джером.

– Да. Сигурно е така. Но не го провокирай отново. Точно сега имам достатъчно работа и без игричките ви, деца.

– От кога работиш?

Деца, как пък не.

– Лека нощ, Джорджи. Не влизай отново в спорове с Дуейн.

Връзката прекъсна. Демоните не обичат празните приказки. Затворих, чувствайки се извънредно обидена. Не можех да повярвам, че Дуейн се е оплакал от мен и на всичкото отгоре ме е изкарал лошата. И което беше още по-неприятно, Джером изглежда бе повярвал в това. Поне в началото. Това ме нарани най-много от всичко, защото, като оставим настрана държанието ми на мързелива сукуба, винаги се радвах на снизходителното отношение на архидемона. Бях любимата му ученичка.

Търсейки утеха, занесох сладоледа в спалнята и смених дрехите си с широка нощница. Котката ми Обри стана от мястото си до леглото, където беше спала, и се протегна. Цялата бе бяла, с изключение на няколко черни петънца по челото. Тя присви срещу мен зелените си очи в знак на поздрав.

– Не мога да си легна – казах ѝ, потискайки прозявката си. – Първо трябва да почета.

Сгуших се с книгата и сладоледа, и си представих как най-после ще се запозная с любимия си писател на утрешното раздаване на автографи. Творбите на Сет Мортенсен винаги ме вълнуваха и събуждаха дълбоко в мен нещо, за което преди дори не подозирах, че дреме там. Нашумялата му книга „*Договорът Глазгоу*“ не успя да премахне вината, която чувствах след случилото се с Мартин, но въпреки това запълни болезнената празнота у мен. Възхищавах се на смъртните, които, въпреки че живееха толкова кратко, създаваха прекрасни неща.

– Аз така и не създадох нищо, когато бях смъртна – обясних на Обри, след като прочетох пет страници.

Тя се отърка в мен със сладко мъркане, а последната искрица ясно съзнание ми стигна колкото да оставя сладоледа, преди да се просна в леглото и да заспя.

— ГЛАВА 2 —

На следващата сутрин телефонът ме изтръгна от съня. Мъждива светлина се процеждаше през тънките пердета, свидетелствайки за откачено ранния час. Обаче тук, в района, това количество светлина можеше да означава всеки миг от изгрев до пладне. След четири позвънявания най-накрая благоволих да отговоря, като без да искам изритах Обри от леглото. Тя се приземи с възмутено мяукане и демонстративно се захвана с тоалета си.

– Ало?

– Кинкейд?

– Не! – отговорът ми беше незабавен и уверен. – В никакъв случай.

– Дори не знаеш за какво ще те помоля.

– Разбира се, че знам. Няма друга причина да ми звъниш толкова рано, а аз няма да го направя. Това е почивният ми ден, Дъг.

Дъг, другият помощник-управител в дневната ми работа, беше свестен тип, но дори и животът му да зависеше от това, не можеше да придаде изражение на покер играч на лицето си или на гласа си. Привидното му спокойствие веднага отстъпи на отчаянието.

– Днес всички се обадиха, че са болни. Притиснати сме, трябва да дойдеш.

– Е, и аз съм болна. Повярвай ми, ще ти се иска да не съм там.

Добре де, не бях точно болна, но все още искрях от енергия след Мартин. Смъртните не можеха да я видят като Дуейн, но щяха да я почувстват и независимо дали са мъже или жени – щяха да са привлечени от нея, без дори да знаят защо. Днешната ми изолация щеше да предотврати някой глупак да се влюби в мен безнадеждно. Наистина бе проява на любезност от моя страна.

– Лъжкия. Ти никога не боледуваш.

– Дъг, вече съм решила, че довечера ще дойда за раздаването на автографите. Ако изкарам и една смяна, ще бъда там през целия ден. Това е вредно и потискащо.

– Добре дошла в моя свят, бебчо. Нямаме избор, ако наистина те е грижа за съдбата на книжарницата, ако държиш на клиентите и на щастието им...

– Губиш, каубой.

– Така че – продължи той – въпросът е дали ще дойдеш тук доброволно, или ще се наложи да дойда и лично да те измъкна от леглото. Честно казано, нямам нищо против второто.

Въздъгнах, укорявайки се за милиарден път, че живея само на две пресечки от работата си. Воплите му за неблагополучията в книжарницата дадоха резултат и той го знаеше. Отново се поддадох на лъжливото схващане, че това място не би оцеляло без мен.

– Е, предполагам, че е по-добре да дойда, отколкото да изтърпя опитите ти за остроумни сексуални задявки. Дъг... – тонът ми стана решителен.

– Да?

– Не ме слагай на касата или нещо подобно.

Почувствах колебанието от другата страна.

– Дъг? Сериозно. Не и на касата. Не искам около мен да има много клиенти.

– Добре – съгласи се накрая той. – Няма да си на касата.

– Обещавах ли?

– Обещавам.

Половин час по-късно прекрачих прага на дома си, за да извървя двете пресечки до книжарницата. Небето беше забулено от ниско надвиснали облаци, а във въздуха се усещаше истински студ, който бе принудил някои от пешеходците да

си облекат палтата. Аз не си бях взела моето, защото смятах широките си панталони в цвят каки и кафявия си кадифен пуловер за достатъчни. Дрехите ми, също както гланцът за устни и молива за вежди, които грижливо си бях сложила тази сутрин, бяха истински. Не се бях преобразила. Обичах както да използвам козметиката, така и да съчетавам дрехите си по обикновения, естествен начин, макар Хю да твърдеше, че отново се държа чудато.

Кафе-книжарница „Емералд Сити“ беше просторна сграда, заемаща почти цяла пресечка в сиягълския квартал „Куин Ан“. Беше на два етажа, а кафенето бе разположено на втория, с изглед към кулата Спейс Нийдъл*. Над главния вход бе опъната приятна зелена тента, сега подслонила клиентите, които чакаха книжарницата да отвори. Минах покрай тях и влязох през страничната врата, като използвах служебния си ключ.

Дъг ме атакува, преди да съм направила и две крачки.

– Крайно време беше. Ние... – Той спря и ме огледа. – Охо-о-о, днес наистина си красива. Да не ти се е случило нещо необичайно?

„Само един трийсет и четири годишен девственик“ – помислих си.

– Въобразяваш си какво ли не, понеже си щастлив, че съм тук, за да реша проблема ти с персонала. Какво да правя? Да зареждам?

– Ъ-ъ-ъ... не.

Дъг се напрегна да се отърси от замайването си, но продължаваше да ме оглежда от главата до петите по начин, който намирах за смущаващ. Интересът му към мен не беше тайна, както не беше тайна и че постоянно го отблъсквах.

– Ела, ще ти покажа.

– Казах ти, че...

– Няма да е главната каса – обеща ми той.

Оказа се, че ще е зад барплота в кафенето на горния етаж. Работещите в книжарницата рядко идваха да заместват някого тук, но все пак се случваше. Брус, управителят на кафенето, скочи от мястото зад бара, където беше коленичил. Често си

* Кулата Спейс Нийдъл (Space Needle – Космическа игла) е една от забележителностите на Сиатъл и символ на града. – Бел. прев.

мислех, че Дъг и Брус биха могли да бъдат близнаци от различни раси в два паралелни свята. И двамата имаха дълги и тънки конски опашки; и двамата се навличаха с фланелени дрехи, от любов към ерата на грънджа, от която още не се бяха излекували напълно. Различаваха се основно по цвета на кожата си. Дъг беше японо-американец с черна коса и безупречна кожа; Брус беше Господин Ариец – със светлоруса коса и сини очи.

– Здравсти, Дъг... Джорджина... – заекна Брус и се ококори насреща ми – охо-о-о, днес изглеждаш страхотно.

– Дъг, тук е точно толкова лошо. Предупредих те, никакви клиенти.

– Каза ми да не е на някоя от главните каси. Не каза нищо за тази каса.

Отворих уста да протестирам, но Брус ме прекъсна:

– Стига, Джорджина. Алекс се обади, че е болна, а Синди напусна.

После, като видя каменното ми изражение, бързо добави:

– Касовите ни апарати са почти същите като вашите. Ще ти бъде лесно.

– Освен това – извиси глас Дъг, сполучливо имитирайки този на шефката ни, – от помощник-управителите се очаква да могат да застъпят на мястото на всеки, работещ тук.

– Да, но кафенето...

– ...все още е част от книжарницата. Виж, отивам да отворя. Брус ще ти покаже каквото трябва да знаеш. Не се тревожи, всичко ще бъде наред! – и той набързо се изниза, преди да съм успяла да възразя отново.

– Страхливец! – измърморих подире му.

– Наистина няма да е чак толкова лошо – рече отново Брус, без да разбира тревогата ми. – Аз правя еспресото, ти само вземаш парите. Хайде да се упражним. Искаш мокачино с бял шоколад, нали?

– Да – отстъпих аз. Всичките ми колеги знаеха за този специален порок. Обикновено успях да откъсна по три на ден. Мокачино имам предвид, не колеги.

Брус ми показа основното – как да маркирам напитките и как да намирам необходимата ми иконка, преди да натисна

тъчскрийна на касовия апарат. Той имаше право. Не беше чак толкова зле.

– Просто си родена за това – увери ме, подавайки ми мокачино.

В отговор изсумтях и поех чашата с мисълта, че бих могла да се справя с всичко, докато продължава снабдяването с кафе. Освен това наистина не беше чак толкова зле, колкото на някоя от главните каси. В кафенето може би нямаше да има много работа по това време на деня.

Сбърках. Минути след отварянето имаме опашка от пет души.

– Голямо, с мляко – повторих поръчката на първия клиент, като внимателно натисках правилните бутони.

– Вече е готово – каза ми Брус, започнал да приготвя напитката, преди дори да съм имала възможността да я маркирам. Взех радостно парите на жената и се обърнах към следващия клиент.

– Голямо тънко мока.

– „Тънко“ е просто друга дума за „обезмаслено“, Джорджина.

Маркирах напитката с ОБ. Никакъв проблем. Можем да се справим с това.

Следващата клиентка пристъпи разсеяно и смаяно се втренчи в мен. Когато се окопоти, поклати глава и изстреля порой от поръчки:

– Искам едно малко шварц кафе, едно голямо с ванилия и обезмаслено мляко, едно голямо безкофеиново с обезмаслено мляко и едно двойно капучино.

Сега аз бях смаяна. Как въобще бе запомнила всичко това? А и честно казано, кой все още си поръчваше шварц кафе?

С напредването на сутринта и въпреки опасенията ми, скоро почувствах, че се ободрявам и се наслаждавам на преживяването. Не можех другояче. Това бе начинът, по който работех, начинът, по който живеех. Обичах да изпробвам нови неща, дори и да са толкова банални като маркирането на едно еспreso. Несъмнено, хората можеха да бъдат и досадни, но през повечето време ми харесваше да работя с тях. Точно заради това попаднах в обслужващата сфера.

След като преодолях сънливостта си, вроденият ми чар на сукуба изригна. Бях звездата на личното си шоу, шегувах се и флиртувах с лекота. Когато това се съчета с предизвиканото от Мартин излъчване, станах неустоима. Резултатът се изрази не само в многобройни свалки и предложения за срещи, но и ме предпазваше от неприятните последици на грешките ми. Клиентите ми не намираха нищо нередно.

– Всичко е наред, скъпа – увери ме една възрастна дама, след като откри, че случайно съм ѝ поръчала голямо мокачино с канела, вместо безкофеиново кафе с обезмаслено мляко. – Така или иначе е хубаво да опиташ и нещо ново.

Чаровно ѝ се усмихнах с надеждата, че не е диабетичка.

По-късно влезе млад мъж, който носеше екземпляр от „Договорът Глазгоу“ на Сет Мортенсен, и това беше първият знак, който видях, свидетелстващ за важното събитие довчера.

– Ще дойдете ли на срещата за раздаване на автографи тази вечер? – попитах, докато маркирах чая му. Ух, напитка без кофеин.

Той изпитателно ме изгледа в продължение на един напрегнат миг и аз се подготвих за преценката му. Вместо това младият мъж мило каза:

– Да, ще дойда.

– Тогава се уверете, че сте си подготвили добри въпроси. Не питайте същото, което пита всеки.

– Какво имате предвид?

– Знаете, обичайните неща. „Откъде черпите идеите си?“ и „Ще станат ли двойка Къди и О’Нийл?“

Той обмисли това, докато му връщах рестото. Беше сладък по някакъв небрежен начин. Имаше кестенява коса със златисто-червеникави отенъци, които бяха много по-забележими в тъмния участък в долната част на лицето му. Не можах да реша дали възнамерява да си пусне брада, или просто е забравил да се избръсне. Каквото и да е, брадата му растеше повече или по-малко равномерно, и в съчетание с „Пинк Флойд“ тениската, която носеше, му продаваше вид на хипар.

– Не мисля, че „обичайните въпроси“ са лишени от смисъл за този, който ги задава – каза той накрая, смутен, че ми противоречи. – За един почитател всеки въпрос е нов и уникален.

Той се отдръпна, за да мога да обслужа следващия клиент. Продължих да разговарям, докато вземах поръчката, защото не исках да изпусна възможността за интелигентно обсъждане на Сет Мортенсен.

– Оставете феновете. А горкият Сет Мортенсен? Вероятно му иде да се прободне всеки път, когато му зададат такъв въпрос.

– Не мислите ли, че „да се прободне“ е силно казано?

– Съвсем не. Този човек е блестящ. Слушането на идиотски въпроси навярно го отегчава до смърт.

На устните на мъжа заигра весела усмивка и настойчивите му очи внимателно ме изучаваха. Когато осъзна, че открито ме зяпа, той смутено отклони поглед.

– Не, щом обикаля по срещи, значи го е грижа за феновете и няма нищо против повтарящите се въпроси.

– Но той не ходи на срещите от алтруизъм. Прави го, защото рекламните агенти на издателствата ги уреждат – възразих аз. – Коего между другото си е загуба на време.

Той се осмели отново да погледне към мен:

– Срещите ли? Не искате ли да се запознаете с него?

– Добре де... Разбира се, че искам. Аз просто... Вижте, не ме разбирайте погрешно. Обожавам земята, по която стъпва този човек. Развълнувана съм, че ще го срещна тази вечер. Умирам да се запозная с него. Ако пожелае да ме отвлече и да ме направи своя секс робиня, ще бъда с него докато получавам предварителни копия от книгите му. Що се отнася до ходенето по срещи... това отнема време. Време, което би оползотворил по-добре, като пише следващата си книга. Имам предвид... Не сте ли забелязали колко много време минава, докато излезе следващата му книга?

– Да, забелязах.

Точно тогава предишният клиент се върна с оплакването, че е получил карамелов сироп вместо карамелов сос, каквото и да означаваше това. Подарих му няколко усмивки и сладки извинения и скоро не го беше грижа нито за карамеловия сироп, нито за каквото и да е. Когато се отдалечи от касата, почитателят на Мортенсен също си беше тръгнал.

Щом най-после смяната ми свърши някъде около пет, Дъг дойде да ме види.

– Чух интересни неща за представянето ти тук.

– Аз непрекъснато чувам интересни неща за „представянето“ ти, Дъг, но някога да съм се шегувала с това?

Разменихме още някоя и друга дума и накрая той ме освободи, за да се приготвя за срещата, но не и преди да го накарам смирено да си признае колко много ми е задължен за днешната отзивчивост. Не само от него или Хю, отвсякъде трупах дължащи ми се услуги.

Почти пробягах двете пресечки до вкъщи, притеснена, че трябва набързо да вечерям и да реша какво да облека. Възбудата ми нарастваше. След около час щях да се запозная с моя ненадминат любим автор. Нима животът можеше да ми предложи нещо по-хубаво? Тананикайки си, изкачих стълбите, като вземах стъпалата по две наведнъж и извадих ключовете си с елегантен замах, който само аз забелязах и оцених.

Щом отворих вратата, една ръка ме сграбчи внезапно и грубо ме дръпна вътре, в мрака на моя апартамент. Изпищях от изненада и страх, когато ме блъснаха във вратата и тя се захлопна. Ненадейно лампите светнаха, а във въздуха се разнесе слабата миризма на сяра. Въпреки че потръпнах от ярката светлина, виждах достатъчно добре, за да разбера какво става.

Дори и в Ада няма такава ярост, каквато се таи в един разгневен демон.

— ГЛАВА 3 —

Разбира се, тук би трябвало да поясня, че Джером не изглежда като демон, поне не с традиционната червена кожа и рога. Може би е такъв в някое друго измерение на съществуването си, но пред мен, Хю и другите безсмъртни, ходещи по земята, той носи човешкия си облик. Прилича на Джон Кюсак. Сериозно. Без майтап. Архидемонът винаги твърдеше, че дори не знае кой е този актьор, но това не минаваше пред никого от нас.

– Ох – извиках ядосано – я ме пусни!

Джером отпусна хватката си, но тъмните му очи все още застрашително проблесваха.

– Красива си – отбеляза той след малко, като изглеждаше изненадан от признанието си.

Дръпнах пуловера си, опъвайки го там, където ръката му го беше намачкала.

– По доста забавен начин показваш възхищението си.

– Наистина си красива – продължи замислено. – Ако не знаех, че не е така, бих казал, че...

– ...сияеш – прошепна един глас зад демона. – Ти сияеш, щерко на Лилит, като звезда в нощното небе; като диамант, искрящ в мрака на вечността.

Трепнах от изненада. Джером изгледа с неприязън говорещия, тъй като не му хареса, че прекъснах монолога му. Аз също гледах кръвнишки – на мен пък не ми харесваше, че има непоканен ангел в апартамента ми. Картър само се усмихваше и на двама ни.

– Доколкото виждам – изръмжа Джером, – била си с някой свестен смъртен.

– Направих услуга на Хю.

– Да не е началото на приятен нов навик?

– Не и за заплатата, която ми даваш.

Джером отново изръмжа, но това си беше нещо нормално между нас. Щеше да ме упрекне, че не вземам работата си на сериозно, аз щях да му го върна с няколко хапливи забележки и равновесието щеше да се възстанови. Както вече казах, бях нещо като любимата му ученичка.

Сега обаче докато го гледах, разбрах че няма да има повече шеги. Чарът ми, който така бе омаял клиентите днес, нямаше никакво въздействие върху тези двамата. Лицето на Джером беше мрачно и сериозно, това на Картър – също, въпреки обичайната саркастична полуусмивка на ангела.

Джером и Картър редовно прекарваха времето си заедно, особено ако имаше алкохол. Преди това ме изумяваше, защото от тях се очакваше да са противници в някаква голяма космическа битка. Веднъж попитах Джером дали Картър е паднал ангел, което предизвика у демона неудържим смях. Когато се успокои ми отговори, че Картър не е паднал ангел. В противен случай, технически погледнато, просто вече нямаше да е ангел. Аз сметнах отговора за незадоволителен и в крайна сметка реших, че двамата навярно си прекарват времето заедно просто защото съществуването на никой друг в този регион не се простираше назад чак до началото на сътворението. Всички ние – по-нисшите безсмъртни, в някакъв предишен момент сме били човешки същества, а великите безсмъртни като Джером и Картър – не. Моите столетия бяха моментен проблисък върху житейската им линия.

Каквито и да бяха причините за присъствието му сега, аз не харесвах Картър. Не беше противен като Дуюйн, но винаги изглеждаше извънредно самодоволен и надменен. Може би това беше характерно за ангелите. Картър имаше и най-странното чувство за хумор. Никога не можех да разбера дали ми се подиграва или не.

– Какво мога да направя за вас, момчета? – попитах ги и метнах чантата си на кухненския плот. – Имам планове за вечерта.

Джером ме изгледа с присвити очи:

- Искам да ми разкажеш за Дуейн.
- Какво? Нали ти разказах. Пълен задник.
- Затова ли го уби?

Замръзнах. Тъкмо преравах съдържанието на шкафа и бавно се обърнах, за да погледна отново към дуото, очаквайки да е някаква шега. Но и двамата ме гледаха сериозно.

– Убит? Как... как е възможно?

– Ти ми кажи, Джорджи.

Примигнах, внезапно осъзнала накъде води всичко това.

– Обвинявате ме, че съм убила Дуейн? Чакайте... глупаво е. Дуейн не е мъртъв. Не би могъл да бъде.

Джером започна да кръстосва из стаята, а гласът му беше преувеличено любезен:

– О, уверявам те, че е съвсем мъртъв. Намерихме го тази сутрин преди изгрев.

– И? Умрял е от излагане на слънце? – това беше единствената причина един вампир да умре, която някога бях чувала.

– Умрял е от забит в сърцето му кол.

– Ух!

– Ще ми кажеш ли на кого възложи да го направи, Джорджи?

– Не съм възлагала на никого. Дори не мога... дори не мога да разбера защо е всичко това. Дуейн не може да е мъртъв.

– Ти ми призна, че сте се спречкали миналата нощ.

– Да...

– ...и че си го заплашила.

– Да, но не говорех сериозно...

– Мисля, той спомена, че си му казала някога повече да не те доближава?

– Бях ядосана и разстроена! Той ме изплаши. Това е лудост. *Дуейн не може да е мъртъв.*

Това бе единствената разумна мисъл, към която можех да се придържам, така че го повтарях и на тях, и на себе си. Безсмъртните по дефиниция си бяха безсмъртни. Точка.

– Нищо ли не знаеш за вампирите? – с любопитство ме попита архидемонът.

– Освен че не умират?

Сивите очи на Картър весело заблестяха. Джером не ме намираще за толкова забавна.

– За последен път те питам, Джорджина: ти ли поръча убийството на Дуейн? Просто отговори на въпроса ми. Да или не?

– Не! – твърдо изрекох аз.

Джером погледна Картър. Ангелът се взря изпитателно в мен. Правата му руса коса падаше напред и скриваше част от лицето му. Тогава осъзнах защо Картър е тук тази вечер. Ангелите винаги могат да различат истината от лъжата. Най-после той рязко кимна на Джером.

– Радвам се, че издържах проверката – промърморих, но те не ми обърнаха никакво внимание.

– Добре – мрачно каза Джером, – предполага се, че знаем какво означава това.

– Не сме сигурни...

– *Аз съм.*

Картър многозначително го погледна и за няколко секунди се възцари тишина. Винаги съм подозирала, че в такива моменти двамата общуват телепатично – нещо, което ние, понезначителните безсмъртни, не можехме да правим без чужда помощ.

– Значи Дуейн наистина е мъртъв? – попитах аз.

– Да – отвърна Джером, спомняйки си, че съм там. – Съвсем мъртъв.

– Кой го е убил? Вече се знае, че не съм аз.

Те се спогледаха и вдигнаха рамене, но не отговориха. Изглеждаха като двама небрежни родители. Картър извади пакет цигари и си запали една. Боже, мразех да се държат по този начин! Накрая Джером каза:

– Ловец на вампири.

– Наистина ли? Като онова момиче по телевизията? – опулих се аз.

– Не точно.

– Е, къде ще ходиш тази вечер? – весело попита Картър.

– На срещата със Сет Мортенсен. Не сменяйте темата. Искам да науча повече за този ловец на вампири.

– Смяташ ли да спиш с него?

– Аз... *Какво?!* – За част от секундата си бях помислила,

че ангелът ме пита за ловеца на вампири. – Имаш предвид Сет Мортенсен?

Картър издуха дима:

– Разбира се. Ако бях сукуба, влюбена в смъртен творец, щях да постъпя точно така. На вас, лошите, не ви ли се иска да вземете още някоя и друга знаменитост?

– Вече имаме доста знаменитости – отвърна Джером.

Да спя със Сет Мортенсен? Хубава работа! Това бе най-нелепото нещо, което някога бях чувала. Беше ужасно! Ако погълна жизнената му енергия, никой нямаше да може да каже колко време ще мине, докато излезе следващата му книга.

– Не! Разбира се, че не.

– Какво смяташ да направиш, за да те забележи?

– Да ме забележи?

– Разбира се. Имам предвид, че момчето вероятно има тълпи от фенове. Не искаш ли да се откроиш?

Зяпнах от изненада. Дори не бях помислила за това. А трябваше ли? Вече бях толкова претръпнала, че ми бе трудно да изпитам удоволствие от нещо. Книгите на Сет Мортенсен бяха едно от малките ми бягства. Навярно трябваше да си го призная и да се опитам да започна връзка с писателя? По-рано през деня се бях присмивала на върволицата от фенове. Щях ли да стана една от тях?

– Е, Пейдж най-вероятно ще му представи персонала. Тогава ще изпъкна.

– Да, разбира се – Картър загаси цигарата си в кухненската ми мивка. – Сигурен съм, че никога не му се отдава възможността да се запознае с персонала на някоя книжарница.

Отворих уста да протестирам, но Джером ме прекъсна:

– Достатъчно! – Той хвърли на Картър многозначителен поглед. – Трябва да тръгваме.

– Почакайте за минутка! – Не можех да повярвам, че в крайна сметка Картър успя да ме отвлече от темата за вампира. – Трябва да зная повече за този ловец на вампири.

– Всичко, което трябва да знаеш, е че се налага да бъдеш внимателна, Джорджи. Извънредно внимателна. Не се шегувам.

Преглътнах, усетила железните нотки в гласа на демона.

– Но аз не съм вампир.

– Не ме е грижа. Тези ловци следят вампирите с надеждата да открият и останалите. Можеш да бъдеш замесена само защото общуваш с тях. Покрий се. Не оставай сама. Намери си компания – смъртни или безсмъртни, няма значение. Би могла да продължиш с услугите си за Хю и докато го правиш да привличаш още души на наша страна.

При тези думи завъртях очи, тъй като те вече вървяха към вратата.

– Наистина го мисля. Бъди внимателна. Стой в сянка. Не се замесвай в това.

– И – добави с намигане Картър – да поздравяш Сет Мортенсен от мен.

В този момент двамата излязоха и внимателно затвориха вратата след себе си. Това бе истинска вежливост, тъй като и двамата можеха просто да се телепортират. Или пък да издихат вратата ми.

Обърнах се към Обри. Тя беше наблюдавала ставащото от дивана, а опашката ѝ потръпваше.

– Е – попитах я замаяна, – какво да правя сега?

Значи Дуюйн наистина беше мъртъв? Искан да кажа, да, беше негодник, а и аз бях доста напушена, когато го заплаших миналата нощ, но всъщност никога не съм искала *наистина* да умре. И каква беше тази работа с ловеца на вампири? Защо искаха от мен да съм внимателна, когато... По дяволите! Токущо бях погледнала часовника на микровълновата фурна. Той хладно ме информира, че трябваше да съм в книжарницата възможно по-скоро. Изхвърлих Дуюйн от ума си, втурнах се в спалнята и се огледах в огледалото. Обри ме последва доста по-мудно.

Какво да облека? Можех да остана със сегашните си дрехи. Комбинацията от пуловер и панталони каки изглеждаше прилична и не се набиваше на очи, макар че цветовата гама се съчетаваше малко прекалено със светлокестенявата ми коса. Наподобяваше облеклото на някоя библиотекарка. Искан ли да остана незабележима? Може би. Както казах на Картър, наистина не исках да правя нещо, което би могло да събуди романтичния интерес на моя най-любим писател.

И все пак... Все пак си спомних какво ми беше казал анге-

лът – трябваше да бъде забелязана. Не исках да бъде просто поредното лице в тълпата около Сет Мортенсен. Това беше последната спирка от последната му обиколка. Несъмнено през изминалия месец бе видял хиляди фенове – фенове, които се сливаха в море от невзрачни лица, правещи плиткоумните си коментари. Бях посъветвала мъжа в кафенето да прояви новаторство във въпросите си и възнамерявах да подходя по същия начин към външния си вид.

Пет минути по-късно отново заставах пред огледалото, този път издокарана с виолетова копринена блуза без ръкави, с дълбоко деколте, съчетана с шифонена пола на цветчета. Полата почти покриваше бедрата ми и „литваше“ при всяко мое завъртане. Щеше да е перфектното облекло за танцуване. Сложих кафявите си обувки на високи токчета с каишки и погледнах към Обри за одобрение.

– Какво мислиш? Прекалено секси?

Тя започна да си чисти опашката.

– *Секси е* – отвърнах си сама, – но по изискан начин. Мисля, че и прическата допринася.

Бях вдигнала дългата си коса в нещо като романтичен кок, като оставих няколко къдрици да обрисуват лицето ми, и да подчертаят очите ми. За кратко ги преобразих и те станаха много по-зелени от обикновено. Но после промених мнението си и им върнах нормалния лешников цвят със златисто-зелени точки. Когато Обри отново отказа да признае колко добре изглеждам, грабнах палтото си от змийска кожа и кръвнишки я изгледах:

– Не ми пука какво мислиш. Тези дрехи показват добър вкус.

Излязох от апартамента с моя екземпляр на „*Договорът Глазгоу*“ и тръгнах към работното си място, безразлична към ситния дъжд. Още едно предимство на преобразяването.

Феновете се тълпяха в търговската част, нетърпеливи да видят човека, чиято последна книга дори и след пет седмици все още оглавяваше класацията за най-продавани книги. Промъкнах се покрай тях, проправяйки си път към стълбите, които водеха към втория етаж.

– Книгите за юноши са подредени отсреща до стената –

разнесе се наблизко дружелюбният глас на Дъг. – Повикайте ме, ако имате нужда от още нещо.

Той остави клиента, на когото беше помогнал, видя ме и незабавно изпусна книгите, които държеше. Клиентите отстъпиха встрани и безучастно го наблюдаваха как коленичи, за да ги събере. Веднага разпознах обложките. Бяха издания с меки корици на по-стари творби на Сет Мортенсен.

– Какво светотатство! – изкоментирах аз. – Да ги оставиш да докоснат земята. Сега ще трябва да ги изгориш като знаме.

Без да ми обръща внимание, Дъг събра книгите, а после ме дръпна настрана, за да не ни чуват.

– По-добре се прибери и си облечи нещо по-непретенциозно. Божичко, можеш ли изобщо да се наведеш с това?

– Какво, да не мислиш, че ще ми се наложи?

– Е, зависи. Искам да кажа, все пак и Уорън е тук.

– Това е грубо, Дъг. Много грубо.

– Сама си го просиш, Кинкейд. – Той с неохота ме изгледа преценяващо, точно преди да тръгнем по стълбите:

– Обаче изглеждаш доста добре.

– Благодаря. Искам Сет Мортенсен да ме забележи.

– Повярвай ми, ще те забележи, стига да не е гей. А може би дори и тогава.

– Нали не изглеждам като уличница?

– Не.

– Нито пък евтина?

– Не.

– Исках да бъда сексапилно-елегантна. Как мислиш?

– Мисля, че достатъчно подхраних егото ти. Много добре знаеш как изглеждаш.

Изкачихме стълбите. Подредените в редици столове заемаха по-голямата част от кафенето и се разпростираха извън него към отделението за карти и книги за градинарство. Пейдж, управителка на книжарницата и наша началничка, съсредоточено изпълняваше нещо като кабелна акробатика с микрофона и озвучителната система. Не зная за какво е била използвана сградата преди „Емералд Сити“ да се нанесе тук, но тя съвсем не беше идеалното място за озвучаване и събиране на големи групи хора.

– Отивам да ѝ помогна – каза ми Дъг. Много кавалерско. Пейдж беше бременна в третия месец. – Съветвам те да не правиш нищо, за което е необходимо извиване повече от двайсет градуса в която и да е посока. А, и ако някой се опита да те накара да склучиш ръце зад гърба ти, по-добре не го прави.

Силно го смущах в ребрата и той едва не изтърва книгите отново.

Брус, все още зад бара, ми подаде четвъртото за деня мокачино с бял шоколад и аз се отдръпнах към рафта с географски книги, за да го изпия, докато чакам приготвянията да приключат. Огледах се и забелязах мъжа, с когото бяхме говорили за Сет Мортенсен. Все още държеше екземпляра си на „Договорът Глазгоу“.

– Здравейте – обадох се аз.

Той подскочи при звука на гласа ми, тъй като беше погълнат от един пътепис за Тексас.

– Извинете, не исках да ви изплаша.

– Н-не, н-не сте – заекна той и ме огледа преценяващо от главата до петите, като очите му се спряха за малко на ханша и гърдите ми и се задържаха по-дълго на лицето ми. – Преоблекли сте се. – Явно осъзнал многобройните намеци в подобно изказване, бързо добави:

– Не че е лошо. Искам да кажа, че е добре. Това е...

Той се притесни още повече, обърна се и несръчно се опита да остави на стелажа книгата за Тексас, обърната наопаки. Скрих усмивката си. Този тип наистина беше очарователен. Срамежливите мъже, на които попадах, не бяха много. Изглежда, че в наши дни ухаждането изисква мъжете да се правят на колкото е възможно по-големи отворковци, и за нещастие, на жените това май наистина им харесва. Добре де, дори и аз понякога го харесвам. Но и срамежливите мъже трябваше да имат своя шанс и аз реших, че един малък безобиден флирт, докато чакам срещата да започне, ще се отрази добре на самочувствието му. Може би не му вървеше много с жените.

– Позволете ми да го направя – предложих, като се обърнах към него. Ръцете ми докоснаха неговите, взех книгата и внимателно я поставих на рафта с корицата напред. – Ето така.

Отстъпих назад, сякаш за да се полюбувам на работата си,

но всъщност го направих, за да бъда съвсем близо до него – раменете ни почти се докосваха.

– Трябва да сме внимателни с книгите – обясних аз. – Външният вид е много важен в този бизнес.

Той се осмели да ме погледне. Все още беше нервен, но постепенно възвръщаше хладнокръвието си.

– Според мен съдържанието е по-важно.

– Нима? – Леко се преместих и сега отново се докосвахме, а мекият фланелен плат на ризата му се отъркваше в голата ми кожа. – Бих се заклела, че преди малко бяхте напълно погълнат от външния вид.

Той отново сведе поглед, но забелязах, че устните му се извиха в усмивка.

– Някои неща са толкова поразителни, че не спират да привличат вниманието ни.

– Това не ви ли прави любопитен да разберете какво има вътре?

– По-скоро събужда желание у мен да ви давам предварителни копия.

Предварителни копия? Какво?...

– Сет? Сет, ето къде си бил.

Пейдж тръгна по пътеката към нас. Дъг вървеше след нея. Тя засия, като ме видя, а аз, щом събрах две и две, почувствах как потъвам в земята от срам. Не, не, не можеше да бъде...

– Е, Джорджина, виждам, че вече си се запознала със Сет Мортенсен.